

Rég volt, eltelt, talán igaz sem volt?
 Vagy az igaz dolog megáll az időben mindörökre?
 Mesélünk róla?
 Akkor már nem az, ami volt.
 Ami volt, ami van –
 arra nincs szó, mert a szó fölösleges.
 Miközben élünk, megélünk –
 nem mesélünk.
 Az élés, megélés ideje alatt nem teszünk egyebet,
 anyagot szolgáltatunk későbbi elbeszélésekhez.

Milyen is az élet?
 Egy nagy filmvászon.
 Rajta képkockák pergése, nézzük,
 közben nem gondolkozunk.
 Egyik kocka jön, a másik megy.
 S ha hazamentünk, útközben
 az emlékezet elkezd feleleveníteni,
 elemezni, értelmezni a látottakat.
 Ilyenkor válik holttá a történet
 a szavak pókhálójában.

Élni kell.
 Időnként megállni, számba venni, ami elmúlt.
 S elmerülni a mindennapok teendőiben.
 Élni. Megélni.
 Aztán emlékezni.
 Ám az emlékezés már hazug szavakból táplálkozik.
 Üres fecsegés, mely nem áll meg az igaz dolgok előtt.

BAKONYI Péter

Lovasok

Lovasok jönnek, a tar föld jelez:
 mint halk tükörszó, visszakopog...
 A söprő, gyors paták alatt éledez
 a száradt agyag, törött levél ropog...

Ugratás, vágta, galopp! Megannyi
 örült rugaszkodás meg szédület...
 Habzó fogakkal zablát harapni,
 remegő térdek közt porvihar üget...

Ez már zene. Mint amikor egy szülő
 megérzi, mielőtt felsír a gyerek...
 Vagy ha a még munkapadon feszülő
 hegedűben már a dallam is felremeg...

A mester megállhat, megpihenhet...
 az asszony elaludhat a jászolban...
 a gyeplő lazul, a kantár kienged...
 s a lélegzet lassulva araszolgat...

De addig, ameddig a ló és a lovas
 repül, s a nyeregben ül a képzelet,
 az ember és a ló négy lábán a vas
 együtt tanítja suhanni a szelet...

Bocsánat

Ágyterítőkbe lázasan beletekertem
 az éjszaka minden melegét,
 ami kettőnk testéből kikerült:
 hátha tovább tart így a menedék...
 s hátha megőrzött pár tegnapi
 hangot még a lazuló húrú hegedű,
 s a holnapi jajt, akár, ha repedten,
 a lélekpálca már ma kizenélheti...

A düh meg a dac s ami kő-keserű,
 éjjel meglágyul felforró szívünktől,
 mint a nagy sűrűségű polietilén:
 nem reped el a törékeny térháló...
 s ha baljós szigorával bedörömből
 hajnalban a kinti-világ, dajkáló
 mozdulatodra az éj pár percre visszamerül,
 s engedi: melléd visszakuporodni még...

Nem titok, millió sorsból kihangzó:
 a szerelem sosem volt tartós harmónia,
 (közben is: de sokszor rettent és retten!),
 békéje is csalóka utópia,
 hisz lop, hazudik – még üt is... azt sose tettem,
 de tudom: minden jelzőm pofon,
 mikor csattanással szakad ki rossz szó
 harca-vesztett, kékülő ajkaimon...

S ha igazam van is – kiabálok,
 a hangom átlép alsó terceken,
 de ha nincsen igazam is: ordítok,
 hogy végre vége, végre csend legyen...
 mint egy posztmodern zenedarabban:
 fals hangzat, hasadt effekt, privát bódulat...
 mégis, mi kötne minket össze jobban,
 mint közös vágy s közös földindulat...

Mikor kellene mondanom: bocsánat!?
 Már másnap? Elég volna egy hét után?
 (Hiszen, ha meg nem bocsátott volna
 – nekem vagy önmagának –, már itt se volna tán!)
 E pardon nem isten szatócspultján
 kimért gesztus – kölcsönös alázat!
 Vagy inkább: mérték, kipróbált norma,
 mely köztünk réges-rég nem áru már...

Olyankor a perc meg a soha közt a lépték
 alig kevesebb, mint az örökkévalóság...
 Amikor hang sem hagyja el a szádat,
 az érzés mégis, beszéd nélkül is árad,
 s mindent elmondasz egy szorítással...
 Attól lesz több, amit adsz, hogy nem is kérték...
 Én úgyis adósod maradok egy vallomással...
 Most ennyi! Menj! Ami nem átlátszó: a jóság...

